

SAROSPATAK

DELESEK 1867. OKTÓBER 12.

IFJUSÁGI
KÖZLÖNY

PAFF Z.

SÁROSPATAKI IFJÚSÁGI KÖZLÖNY

Megjelenik július és augusztus kivételével minden hónap 15.-én.
Előfizetési ára: Egy évre 3 P, félévre 1'50 P. Egyes szám ára 50 fillér.
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Sáropatak, Főiskola.

TARTALOM:

Szabó Imre: Mérleg. — Árva Bethlen Kata: Imádságok. — Bory Zsolt: Eső, Kísértés. (Versek.) — Országos pályázat. — Sz. I.: A ma tragédiája. — Berky Miklós: Szerelmek, Vágy. (Versek.) — Berecz Árpád: Amerikai Magyar Ifjúság. (Folyt. és vége.) — Bory Zsolt: Kiméne a magvető. (Vers.) — Berecz Árpád: Pálya-próba. Berky Miklós: Emlékkönyvbe, Bory Zsolt: Esti kiáltás. (Versek.) — Ludwig Kayser: Válasra int immár az óra. — Sz. I.: Könyvismertetés. — B. M.: Elmegyek ... — Somogyi Béla: Csendes a ház. — Sz. I.: Pár szó. — P. Horváth Á.—Dr. Szabó Ernő: Mátyás király. Regós ének. Berky Miklós: Ne vess! (Vers.) — Illusztrációk. Hírek.

A Sáropataki Ifjúsági Közlöny munkatársai:

Főszerkesztő:
Szabó Imre.

Felelős szerkesztő:
Vályi József.

Munkatársak:

Bertalan Imre és Csöri István IV. é. theol., Csorba László III. é. th., Demeter Gyula II. é. th., Bory Zsolt I. é. theológus. Tóth Dezső és Mártha Kelemen V. é. tan. képz. Pataki Sándor és ifj. Horváth István VIII. o. gimn.

Hirrovatvezető: Kováts Árpád I. é. th.

Kiadóhivatali főnök: Csorba Géza IV. é. th.

SÁROSPATAKI IFJÚSÁGI KÖZLÖNY

Főszerkesztő:

SZABÓ IMRE

1940. május—június hó

Felelős szerkesztő:

VÁLYI JÓZSEF

MÉRLEG.

Lelki mérleget szeretnénk röviden a következőkben csinálni. A szellemiek fényei megfoghatatlanok, biztosan le nem mérhetők, mégis a jelenségek sokat elárulnak a rejtett bensőből. Nem az elmúlt év eredményeit akarjuk itt bőséggel mázsálni, hanem a megmértetés és híjjával találatás figyelmeztetőit felírni a zárólapra. Ahol ember van, ott hiány is van, Patak sem kivétel. Amit mondunk, az értse, akinek szól. Nem bírálni akarunk, csak szeretettel feltárni azt, amit az újabb építésnél javítani kell.

1. Nem magunkért vagyunk Patakon, hanem azokért, akik küldöttek és akik nem jöhettek ide. A mi tanulásunk nem öncél, hanem szolgálat. Felelős vagy munkáddal százakért. Patak nem tanoda, hanem a jövőt szolgáló öntudatos magyar vezetők lelki műhelye. Diáktestvér! arra gondoldj, ha magadat pataki diáknak mondod, hogy az Isten és nemzetszolgálat nagyobb mértéke a Te kezében van. Híjjával találtatott a felelősségünk.

2. Induláskor lelki arcvonalat hirdetünk. Szakadozott ez a lánca. Hibás vagy benne, mert szégyelled megfogni a másik kezét. Ne jöjjön Patakra az láncszemnek a diáksorba, aki nem akar beállni a sorba. A vonalnak az egysége nagyon fontos dolog. Ha itt nincs meg, odakint százszorosan nem lesz meg. Ott még egy osztály, vagy egy football csapat kerete sem köt. Ne az elválasztó ékeket keresd, mert az az emberrel vele jár, hanem azt, ami ezek ellenére közelebb visz diáktestvéredhez. Kevesebb cinizmust permetezz magad köré. Ne magadat nézd mindenek előtt. Ne mástól követelj sokat, te tartozol a legtöbbel. Híjjával találtatott az egységünk.

3. A pataki iskolát hitünk bajnokai alapították a hit védelmére és szolgálatára. Ma épen a hit szempontjából vannak a legnagyobb hiányfoltok lelki fényképén. Mondhatjuk azt kortünetnek, de ezzel nem intéztük el. Vigyázzanak az őrtállók, mert az ellenség a réseken a falak közé jutott. Sokak előtt olyan mindegy, hogy valaha egyáltalán földön járt az Úr, és hogy ma is megtérést hirdet. Addig él ez az iskola míg a hitből és a hitnek él. Az összes hiányok nagy oka itt van, ezen a szakadáson tör a hajóba az elsülyesztő víz. Híjjával találtatott a hitünk.

4. A pataki lélekről is sokat beszélnek. Akinek lelki gyökerei nem táplálkoznak ebből a talajból az ne hazudja azt semmi érdekért.

Őszintén szólottunk, nem negatív bírálni akarásból, vagy sértegetésből, de azért, mert szeretjük és féltjük Patakot. Ezzel búcsúznak az örökké idefűző kapesok érzésével.

Szabó Imre.

IMÁDSÁG.

VÉDELMEZŐ ERŐS PAIZS.

Árva Bethlen Kata imádságos könyvéből. 1759.

VIII. A Krisztushoz való fohászkodás a kereszt viselésekben.

Óh Édes Jézusom! aki erőt adtál énnékem, mind eddig kísérteteimnek elviselésekre, adjad a Te kegyelmedet ezután is, tanítsad Édes Jézusom az én kezeimet ezután is az hadakozásra, hogy mind a végig, úgy miképen tetszik Szent Felségednek, a Te zászlód alatt vitézkedhessem, oly engedelmisséggel, amint Te Szent atyádnak engedelmeskedtél. Tudom óh én gyenge Hitemnek meg erősíthető Fejedelme Úr Jézus! hogy te is sok harcaid és szenvedéseid után mentél be a dicsőségbe, Szent Atyádnak jobbjára ülve; azt is jól tudom, hogy akik a Te Dicsőséges Testednek Tagjai vagyunk, mint Főben Tebeléd oltatván, az Életet sok és nehéz harcokkal kell véghez vinnünk. Minthogy egészen Tiédnek tartom magamat, bizony nem is kívánok egyebet, hanem, hogy légyen énnékem is úgy dolgom, mint az én Fejemnek, az én kín látott Jézus Krisztusomnak. Csak azon kérlek Édes Jézus! hogy jusson eszedbe a Te megkísértésed és vérrel verejtékezésed, melyet én érettem elszenvetél. Ezért a drága árért édesedjék meg énnékem is az én sok nehéz keresztem. Tartsd meg óh én megtartó Istenem az én Elmémet épségben, hogy lehessen mindenkor alkalmas Szent Nevednek tiszteletére. Tarsd meg és neveljed az én benned vetett reménységemet, hogy az én gyenge Hitem el ne fogyjon. Ámen.

XIV. Istenhez való fohászkodás segedelemért.

Én Istenem és segedelmem, én dicsekedésemnek kösziklája! én tökéletes Reménységem, légy ezután is az én segedelmem, éltesd uram addig amíg a Te Szent Beszédedet hirdető szolgálóidnak hajlékot készítettetek, hadd lehessen ahová fejeiket a kísértetek között is lehajtsák. Én Istenem tekintsz reám és lásd meg az én Szívemnek legbensőbb rejtekében, hogy én Életemet egyébert nem kívánom, hanem ez mélységben a Te dicsőségednek előmozdításáért. Ki volna az és mi lehetne e világban olyan, hogy a Tehozzád való kívánságomat megváltoztathatná és magához hajthatná? Mert bizony szomszurozik az én lelkem az én Istenemhez, ahhoz az erős Istenhez, aki én velem anyyi ki nem írható, annál is inkább meg nem hálálható irgalmasságát közlötte. Óh uram adj erőt énnékem erőtlennek. Tartsd meg továbbra is ezt a kegyelmedet én nálam, neveljed minden napon nagyobb mértékre. Ne vess el engem, sőt ne is tekintsz az én sok gyarlóságaimra. Nézz mindenkor a Te Szent Fiadnak tökéletes Elégtételére, és ezért engedjed, hogy kevés napjaimat tölthessem egészen Szent nevednek Dicsőségére, anyaszentegyházadnak épületére. Ámen.

Eső.

Szabó Imrénék.

*Szívesen járok megeredt esőben
Tromba kőházak alatt.*

*Mintha az én varázsolt életemnek
Száz hangtalan ablakszemén*

*Cikáznék szerte riadt patakokban
Sok éles zápor, régi könny.*

Kisértés.

*Megjölt és puha kézzel intett.
Gonosz tekintet*

*Tépte vállam. Böven, kövéren
Indult a vérem.*

*Szemem behúnytam babonásan,
Hogy már ne lássam. Bory Zsolt.*

Országos pályázatot

hirdet az Országos Református Lelkészegegyesület és az Országos Református Presbiteri Szövetség a debreceni Tisza István Tudományegyetem református hittudományi kara, valamint a testvér theologiai akadémiák hallgatói számára a nemrég elhunyt Dr. Csíkész Sándor egyetemi ny. r. tanár, majdpedig ORLE alelnök emlékezetére. Kidolgozandó a következő pályázatétel: „D. Csíkész Sándor élete és műve, különös tekintettel az Országos Református Lelkészegegyesület és az Országos Református Presbiteri Szövetség érdekében végzett munkájára“. A pályázatétel szépsikerű kidolgozója az ORLE és az ORPSz együttes adományaként 100 (egyszáz) pengő jutalomba részesül. A pályázatban résztvehetnek a debreceni egyetem hittudományi karának, valamint a testvér theologiai akadémiáknak az 1940/41. tanévre beiratkozott rendes hallgatói. A pályaművek jelígis levéllel ellátva 1941 április hó 20-ig a debreceni hittudományi kar dékánii hivatalához küldendők be. A pályaművek érdemi elbírálásáról az ORLE és az ORPSz elnökségnek megbízásából a debreceni egyetem hittudományi kara gondoskodik.

Debrecen, 1940 május 17.

Dr. Vasady Béla s. k.
e. i. dékán, ORLE főtitkár.

A MA TRAGÉDIÁJA.

Ijesztő látványt mutat ma Európa arca. A háborús kép sötét kavargása rémíti a tekintetet s még sötétebb kép fogad, ha a lelket keressük. Természetesen jelenleg éppen a nyugati nagy harcok mutatják legfélelmeesebben az általános zűrzavart. Most mutatja meg Európa igazi arcát. Kevés és hangtalan maradékok felett előtűnik a ma embere valóságos képében. Mint olyan sokszor vizsgáljuk Európa a kultúrából és civilizációból. A legfájdalmasabb akkor a látvány, ha keresztyén szemmel nézünk bele. Nem mint football-drukkerek; — vajjon ki fog győzni — hanem magasabbra néző szemmel keressük a kavargás felett az értelmet, a kiutat. Csak a „sötét“ világrészek kevésbbé műveltnek nevezett népei ne tudnák, mik történnek itt ma. A nagy jelszavak — emberi méltóság, humanizmus, kultúra, művelt nyugat — mint felfújt hólyagok pukkadnak szét. Teljes a krízis, ha a keresztyén Európát keressük benne, a „keresztyénség bölcsőjét.“ A jelszavakat, amint kimondattak, le is tagadhatják, de ezt a vereséget nem lehet megszépíteni, jóvátétel itt nincs.

A „ma“ embere szerint mindig a ma a legnehezebb. Igen, számunkra. Sohasem volt ilyen válságban a világ — mert mindig ilyenben volt. Jósolgatnak pusztulást, nyugat halálát, mert a holnap árnyékában semmi reménye sem mutatkozik annak, hogy valaha itt világosság lesz. Nem így látunk, mert egész más szemüvegen át nézünk mindent. A sötétség ellenére látjuk a világosságot. A zavar felett látjuk a teljes rendet és a kavargásban a mindig meglevő életutakat.

Törvény ebben a világban, hogy élet csak halálból fakad. Ma is így van. Lehetetlen észre nem venni a hullafoltokat a halódó testen. Az új élet ígérését azonban ki nem veszi észre. A hanyatló Róma határán megjelentek az új barbárok, hozták a halált a haldoklónak, de magukban az új élet ígérését. A ma Rómája még nagyobb birodalmakat mutat s éppoly rémes fertőt, pusztuló családokat, fékeveszett ösztönöket, önző kiélést, cinikus halniakarást. Az idő hulláma mélybe jutott — s a nagy mélypontból vajjon lendül fel a világ kereke?

A halódó jelen nem fejlődést mutat evolucionista értelemben, hanem éppen szakadásokat, melyek új lehetőséget mutatnak. Idők között élünk. Az egyik még nem ért véget, a másik még nem kezdődött ténylegesen el. Gyökerei már itt vannak, benne vannak a jelen lelkében. A szellem kivetkőzik a beteg általánosságból és objektivitásból. Megjelenik az én, mint a jövő küzködő lehetősége és adottsága. Korlátai közül egyirányban még mindig van út. A kollektivitás sötét quantitása közösséggé minősül át, nemzetté, néppé. Új vonások, ha azonban a jelen sietős szele egy pillanatnyi ránczá nem zsugorítja őket a ma arcán.

Pusztulás és ígérlet vaskövetkezetességgel küzdenek a ma is. Keressük az okát, mi juttatja mindig végső válságba a világot, az új ígérteket mi teszi haldokló valósággá? A keresés megvan ma is, általános, csak fő jellemvonása a tévesztett irány. Előre és fölfelé akar menni, s visszafelé és lefelé indul. Melyik az a kritikus forgópont, amely mindent játszi könnyedséggel visz abba az irányba, melybe nem akarjuk? Miért sikerül minden úgy, ahogy nem kívánjuk? Miért teljesedik a tragédia ma is tovább? Örök kérdésre egyetlen a válasz: Egy valamit felejt ki életéből világ és ember minden időben. a bűnt, amely magát felejteti, mert ebből él. Ez zavar kínos ellentmondásokba, hősokeket végső tragédiába. Ez a kis sülyesztő homokrétég, amelyről az építők mindig megfélekednek. Rejtőzik, de az omlásban rettenetesen előjön. Ez az oka, hogy Isten világa és embere Isten helyett önmagában keresi a mindenség közepét és célját. Tévesztett utak milliói szövevénye terhes vonatként viszi előre a halál vonalát. Ha válság van, a gyökere itt van, ha a halál aratása van, a kaszáját itt feni. Ha sötétség van, itt oltogatják a világosságot.

A tragédia ma is tovább teljesedik. A konfliktus ereje egyre nő és vészes dinamikával taszítja hőseit a halálba. Értelmét és összefüggését vesztett világunk halálosan kavargó, de ez az oka. A ma, a tegnap és a holnap együtt. A tegnap ágai összefutnak egy pillanatban, hogy újra szertefussanak százfelé. Tegnap és ma ugyanaz a tragédia folyik, más szereplőkkel, más szintérrrel, de ugyanolyan halálos következetességgel. Egy út van, mely kiút belőle: fölfelé a világosság és értelem, a rend és béke világába. Ide menekülhetnek azok ma is, akik nem vetik bele magukat vidám halálmosollyal a kavargásba, mert a világosság fiai. Ez ad reményt nem a kavargás elülésére, de a belőle való megszabadulásra.

Sz. I.

Szerelmek.

*Elmennek s nem marad utánuk
csak valami kis keserű
a lelkekben és a padokon
bevésve néhány nagybetű.*

Vágy.

K. L.-nek.

*Keskeny fehér kezed
Hús simítással
vad láztól meleg
homlokomhoz érne
— de szép is lenne!*

Berky Miklós

Amerikai Magyar Ifjúság.

(Folytatás és vége.)

A faj, nyelv és szellem fejezetekhez a következő megállapításaim vannak.

Kezdetben tiszta faj és tiszta szellem van. A kettő együtvé tartozik. Mindkettő különálló, de nem független egymástól — egymáshoz kötött. Nem tudom elfogadni azokat az elméleteket, amelyek a szellemet a fajból, vagy fordítva származtatják. A tiszta szellem és tiszta faj nem származik egymásból, sem nem valamiből, hanem van — adottság — Istentől eleve elrendelt egy nép számára. Egyformán fontos mindkettő — *a faj az anyag, a szellem az alkotó. A tiszta szellem első alkotása a tiszta nyelv.* Mivel saját terméke, a szellem csak ebben tudja magát a lehető legtökéletesebben kifejezni. (Ez azonban nem jelenti azt, hogy más nyelven nem tudja magát kifejezni. Ki tudja, csak nem tökéletesen. Ez kényszer helyzet számára és itt a nyelv csupán eszköz.) A nyelv nem csak eszköz, hanem kapocs a faj és szellem között. A nyelv külsőleg is dokumentálja a faj és szellem mivoltát. Addig, amíg egy fajnak saját nyelve van, addig szelleme is van (Lehet, hogy a szellem mást nem is tudott alkotni, csupán nyelvet, de ez is elegendő a faj és szellem összekapcsolásához.)

A faj, nyelv és szellem az idők folyamán nem maradt meg tisztának. Más fajok, nyelvek és szellemekkel való érintkezés folytán úgy faji, nyelvi és szellemi keveredést azaz összetélt hozott létre. A tiszta faj, szellem és nyelv nem vészett el, hanem alap lett, a hozzátevéődött fajok, szellemek és nyelvek együtvé kovácsolódtak úgy, hogy e keveredés eredménye egy új faj lett. Hogy minek nevezzük ezt az összetélt, nem lényeges, mireánk csak annyi tartozik, hogy a keveredés folytán egy olyan összetételű faj állott elő, amely más összetételű fajoknál nem található. Ennyiben új faj. A tiszta faj itt is dominál, de a többi fajok is szerves részei az új összetételnek.

Igy jött létre a magyar is. Részemről, és úgy érzem jogosan, fajnak fogom nevezni. Ebből az összetett faj-, nyelv- és szellemből indult meg minden, ami magyar. Ennek az összetételnek a termékeit keressük ma is, amikor azt kérdezzük, hogy „mi a magyar.“ Magyar faj, magyar nyelv és magyar szellem van. (Ezt minden olyan elmélettel állítom szembe, amely azt mondja, hogy nincs.) Hol kell keresnünk? Ott, ahol a magyar faj leghívebben megőrizte eredeti állapotát — a magyar faluban. Ki a magyar tehát? Az, aki a legtisztábban őrizte meg fajtát, nyelvét és szellemét, azaz akiben a keveredésen kívül dominál a magyar faj. Mi a magyar? Az magyar, amit ez a faj létre hoz és az magyar, ahogyan ő látja az egyes dolgokat. Még akkor is magyar, ha rosszat hoz létre, vagy ha rosszul látja az egyes dolgokat. Hogy a „magyar“ jelzöt nem magyar fajúakra is lehet alkalmazni, kétségtelen, de csak akkor, ha a nemzetnek szerves tagjai. (Nemzet itt kulturközösség, azaz szellemi közösséget akar jelenteni.) Az asszimiláció ténye tagadhatatlan, mégis rá kell mutatnom azokra az óriási nehézségekre, amelyet egy idegen faj, nyelv és szellem asszimilációja jelent. Hisz éppen az amerikai magyarsággal kapcsolatosan meg lehet állapítani, hogy milyen nehéz egy egészséges és erős faji, nyelvi és szellemi öntudatot legyőzni még akkor is, ha olyan kedvező talaj van rá, mint Amerikában. A magyar faj, nyelv és szellem átforgató erejében rendületlenül hiszek, de nem szabad elfogadnunk

mindenkit magyarnak, aki talán csak annyit tud magyarul, hogy „én magyar vagyok.“ Az asszimiláció nem csak szellemi, vagy nem csak nyelvi asszimilációt jelent. (Természetesen az idegen fajúnál szellemi és nyelvi asszimiláció a magyar névre jogosít.) Az asszimiláció csak akkor lesz teljes, amikor fajilag is asszimilált. Mikor ez megtörtént, akkor tulajdonképpen nem is asszimilált magyar, hanem magyar. Sajnos, az asszimiláció kérdésével itt nem lehet bővebben foglalkozni.

3. Hogyan lehet megoldani a kérdést?

Az első feladat az amerikai magyarság megtartására a számbavétel. Tudni kell, hogy hányan, hol és mit csinál az amerikai magyar ifjúság. Nehéz feladat, habár a magyarok világszövetsége és a new yorki magyar könyvtár e téren szép munkát végez. Ez tulajdonképpen az amerikai magyaroknak a feladata, itt inkább arra szeretnék rámutatni, hogy mit tehet a hazai magyarság. Először is meg kell alakítani a *Magyar Ifjak Világszövetségét*, akár a meglévő világszövetség útján, akár mint külön szervezetet. Itt az a lényeges, hogy maguk az ifjak vezessék és irányítsák a dolgokat. Célja legyen úgy a szellemi, mint a társadalmi érintkezés. Ez a cél tág értelmű és minden, ami magyar, beleérthető. A magyar könyvkérdés is megoldásra vár. Jó volna, ha egy mozgalom megindulna Magyarországon, amely új és régi magyar könyveket, amelyek többnyire a könyvpolt alájára, vagy a padra kerülnek, összegyűjtené és az amerikai magyarság számára ajándékozna. Hálásabb olvasója a magyar betűnek nem volna, mint az amerikai magyarság. Ezenkívül egyéni könyvcseré akciót is lehetne megindítani. Értékes munka volna, ha a magyar állam minden évben legalább két előadót kiküldene angol és magyar előadásokat tartani a magyarságról az amerikai magyar ifjúság számára. Magyar szervezetek, iskolák stb. pedig minél több alkalmat keressenek az érintkezésre. Azokat a dolgokat próbáltam felsorolni, amelyek csekély anyagi áldozatot kívánnak, de amelyeknek eredménye felbecsülhetetlen.

Az amerikai magyarság ma még magyar és magyar is marad mindaddig, míg fáját és szellemét meg tudja őrizni. Ez nagy erőfeszítést jelent számára, de sokkal könnyebb lesz a harc, ha innen, az óhazából is kapnak egy kevés biztatást. Én hiszem, hogy az itthoni magyarság részt fog venni a távoli testvéreknek magyarságukért való harcában.

Berecz Árpád.

Kiméne a magvető.

*Most már kitöltöm jó borát
A szétfutó napoknak.
Kis cserépkorsóm égő színei
Elszürkülnek, kikopnak.*

*Tegnap még erre jártam én,
Arcodban kutatott az arcom,
Ólemből hullt ofíri szép arany
Szeles, rossz utcasarkon.*

*Ma sírva tartom kezemet,
Mardosta tűznek nyelve.
Megtérek feketült tarlókon át
Üres kévét emelve.*

Bory Zsolt.

PÁLYA—PRÓBA.

„Tiszteletes úr! Gyakorlati pályára szeretnék menni. Mit kell tennem?“ Egy hatodikos gimnazista kérte a felvilágosítást. Furcsa volt hallani ezt a kérdést annál is inkább, mert tudtam, hogy a kérdező diák jómódú. „Milyen gyakorlati pályára szeretnél menni?“ kérdeztem válaszul. „Hát én... én... a kereskedelemre gondoltam“ felelte bizonytalan hangon. Látszott rajta, hogy merész dolognak vélte, hogy valaki még gondolni is mer ilyen pályára. Ismét egy kérdéssel válaszoltam: „akarsz dolgozni?“ „Akarok.“ Jött a határozott felelet. Nos, akkor meg van a tárgyalási alap, mert munka nélkül nem lehet boldogulni a kereskedelemben. Azt ajánlom, hogy nyáron valamelyik nagy Pesti üzletben szerezz munkát és próbáld meg a pult mögötti munkát. E mellett még pénzt is keresel.“ „Jó dolog lenne, csak... mit szólna édesanyám!“ Idáig akartam eljutni...

Ma Magyarországon az átértékelés korát éljük. Minden a mi magyar vizsgálat, mérés, értékelés alá esik. A szellem birodalmában történő értékelés sokakat nem érdekel, mert úgy vélik, hogy nem tartozik reájuk, de annál inkább érdeklődnek a szellemi átértékelés gyakorlati kivitele iránt.

A pályaválasztás örök kérdése is kell, hogy értékelés alá kerüljön.

Mi volt eddig a pályaválasztásnál a vezér gondolat? Nemde az, hogy egy olyan foglalkozási ágat válasszunk, ahol kevés munkával, ha nem is sok pénzt, de kényelmes megélhetést biztosítsunk úgynevezett „magyar úri módra.“ Ez az elv gyakorlatban károsnak bizonyult úgy az egyéni, mint a nemzeti életben. Eddig tévutakon haladt a magyar pályaválasztás. Most meg kell találni a helyes irányt. A régi elv használhatatlannak bizonyult és mégis rengetegen ragaszkodnak hozzá.

Mi az átértékelés eredménye?

Minden pálya egyenlő értékű gyakorlatban. A nemzet számára a földmívelő éppen olyan fontos, mint a jogász és így tovább. A munka nem szégyen, ha tisztességes és becsületes. Társadalmi helyzetem nem a pályámtól függ. Mert a társadalom vagy a pályákat értékeli vagy az egyént. Eddig a pályát értékelte. Csak a szellemi pályák voltak elfogadott pályák a társadalomban. Nem kell itt többet szólni ennek káros és romboló hatásáról. Az úgynevezett gyakorlati pályát alacsonyabb rendűnek minősítették azzal az eredménnyel, hogy idegen elemek megszállták és kihasználták a magyar nemzetet. Egyoldalú nemzet nem lehetséges. A szellemi és gyakorlati pályák léteznek ugyan önmagukban, de mégis egymásra vannak utalva. Senki sem vitatja, hogy a szellemi pályák nagyobb értéket képviselnek már csak azért is, mert „szellemiek“, de a nemzet számára nem lehet értékesebbnek minősíteni, mint a gyakorlati pályákat. *Mindkettő a közt kell hogy szolgálja*, tehát úgy a szellemi, mint a gyakorlati pályák közmegebecsülést érdemelnek úgy egyénileg, mint társadalmilag. Nem a pálya, sem nem a pénz vagy származás teszi az embert, hanem maga az ember. Nem emberimádat akar ez lenni, hanem az ember megbecsülése és értékelése. Eddig pályákhoz mértük az embert, most magát az embert mérjük.

A munka nem szégyen. Nálunk mindenki úr szeretne lenni, csak az a baj, hogy „úr“ azt jelenti, „aki nem dolgozik“. Most azt mondjuk, hogy csak az lehet „úr“, aki dolgozik. Aki nem dolgozik vagy szellemi vagy gyakorlati pályán,

csak teher a nemzet testén. A munka Istentől van, mégpedig azért, hogy általa megtartsa az embert. Ami Istentől van az nem szégyen. Isten parancsolja is a munkát II. Mózes 20 : 9 és Róm. 12 : 11-ben.

Pataki diák ! Itt a nagyvakáció. Alkalmad van jövőd pályádon dolgozni.

Állj be inasnak, segédnek bárminek, de próbáld meg kiszemelt pályádat. Ne várj érettségi utánig dönteni afelől, hogy hová mégy. Használd ki a rendelkezésedre álló szabad időt a saját jövőödre. Azt mondd a vakáció a pihenésre való, hidd el, hogy ami új és változatos éppen annyira pihenés, mint az állandó lógás és fürdés. (Hisz a nyár vége felé már ezt is unod.)

Az új magyar életnek olyan nemzedékre van szüksége amely tudja, hogy hová megy. Mi, már most számoljunk a jövőnkkel.

Jó volna ha a pataki iskola jövő évre pályaválasztási tanácsadót alkalmazna vagy, ha egy tanár ezzel is foglalkozna és aki egész éven keresztül rendelkezésére állna a fiúknak. Ez is a nemzetet szolgálná.

Berecz Árpád.

Emlékkönyvbe.

Pataki szerelmeimnek.

*Azt mondtad, írjak valami szépet neked,
valamit, amin sírni is lehet,
meg olyasmit, hogy két szív egymásra vár,
és nem találkoznak, -- ugy-e kár ?*

*Hát jó, most írok, de őszintén megvallva,
kopott az ötlet, néhányan megírták előttem már,
szerintük élet van abba' a dalba'
szerintem ostoba számár,
aki az ilyen dolgokban hisz,
én még nem láttam lánykát elepedni,
sem kócos ifjút, ki a boldogságba visz,
de láttam szép lányt bankárhoz menni,
s mikor az üzlet végre tönkrement
a szendesség elhagyta őt,
keresett egy másik finom gentlemant,
s annak birtokára hitelezőt.*

*De te még erre sem vagy képes,
rektorné leszel majd falun.
szídván a cselédet, vagy a népes
gyermekhadat, mely hamar megun
a háztetőn sétálni, s így a macskát
kezdí nyúzni, kit tegnap vert agyon,
mert megette a szelíd patkányt,
(jólelkű ez a nyolc gyermek nagyon.)
Tekintély leszel, s intelligencia,
bár nádszál derekad finom vonala,
kissé erősebb lesz, de tisztel a nép*

... hát mondd, ez a vers nem csodaszép ?

Berky Miklós

Esti kiáltás.

Édesanyámnak

Tegnapi vad parazsakkal
uszítom az új tüzeket most
És kipirult tüzes arccal
nézek a lángba napestig.
Menjetek el, szájlátók,
gyűjtsetek ágat az erdön,
Mert hamar el fog szállni
szemem bátor lobogása,
Üszkösödik karom is,
ha nem éri a vérpiros áram.
Jaj, feketült, berepedt körmökkel
tép a sötétség,
Néha komor rímeket
kongat fel az esti kiáltás.
Itt élek ma. Szederjes szájjal
hívom anyámat.

Bory Zsolt.

„VÁLÁSRA INT IMMÁR AZ ÓRA“

Már csak néhány nap és vége a nyári félévnek. Az én pataki tartózkodásom sajnós, nagyon rövid volt. A négy hónap gyorsan elmúlt. De a mai idő nem engedte, hogy több időt töltsék Sárospatakon. Tulajdonképpen tavaly szeptemberben kellett volna megkezdeni pataki tanulmányomat, de akkor nem tehettem. Amikor az akadémiai ifjúság is a zászlók alá sietett, hogy vállalja a harcot és a nélkülözéseket, lehetetlennek tartottam, hogy elhagyjam hazámat. Így csak 1940 februárjában tudtam eljönni Patakra.

Itt tartózkodásom utolsó napjaiban feltették a kérdést, hogy érzem magam Patakon, röviden így szeretnék erre felelni itt.

Egy német diák, aki Sárospatakra jön, egészen más viszonyokat talál itt, mint amelyekhez a német diákéletben hozzászokott. A német egyetemi városok mozgalmas életéből egy kis, csendes városba jöttem. A csendet csak jövő-menő kocsik, vagy menetelő katonai csapatok éneke szakítja meg az iskolakertben, ahol most mindenütt kollokviumokra készülő diákok tanulnak. Sárospatak nagyon alkalmas a tanulásra. A német egyetemeken olyan értelemben, mint Sárospatakon, nincs kollokviumi idő. A német diák szabadon választhat: akar-e kollokválni, vagy nem. A tárgyak között is választhat, s rendszerint kettőből szoktak félév végén kollokválni. Ezt a kettőt olyan tárgyból teszi, amellyel különösen foglalkozik. A német diák minden tekintetben rendelkezik az ő idejével. Teljesen szabad, de azt várják tőle, hogy négy évi és önálló tanulással készüljön el a szakvizsgára. Sok minden új volt nekem Sárospatakon. Nehéz volt gyorsan hozzászokni az új tanrendszerhez és a szűk internátusi élethez. Az a magyar diák, aki Németországban jár, biztosan nem annyira érzi a különbséget, amely a pataki és a német diákélet között van, mint a német diák, aki Patakra jön.

E rövid kis ismertetés mellett szeretnék búcsúzóul néhány személyes szót szólni pataki diáktársaimhoz. Négy hónap nagyon kevés ahhoz, hogy valaki a magyar nyelvet, viszonyokat és az embereket megismerje. Pataki tartózkodásom azonban mindig kedves emlékeim közé fog tartozni. Köszönöm mindenkinek irántam való kedvességét s különösen azokét, akik a nyelvi nehézségek ellenére kezdettől fogva időt szenteltek nekem. Pár nap múlva elhagyom Patakot. Bizonytalan időre fegyverrel cserélem fel a könyvet. Bárhová vezet a sorsom, mindig emlékezni fogok a bodrogszabosvárosi kis városra, amelyben egyszer én is laktam. Sohasem felejtetek el titeket, s ti se felejtsetek el engem. Fiúk, fiúk, ha messze járok, tizenjetelek, tizenjetelek.

Ludwig Kayser.

* Szerk.: „Császár Lajos“ barátiunkat kezdettől fogva szívünkbe fogadtuk. Sok kedves percet szerzett nekünk érdekes magyar kiejtése, jó kedélye. Szeretettel búcsúzunk tőle. Isten vezérelje

KÖNYVISMERTETÉS.

„MAGVETŐ”

a magyar irodalom élő könyve. Móricz Zsigmond gyűjteménye.
A magyar népnek, a magyar ifjúságnak.
Három tanulsága van a kedves kis könyvecskének ;

1. **Magyar.** Magyarországon hangsúlyozni kell valamiről, hogy magyar. Erről a könyvecskéről nem szükséges. Szintiszta értékeinkből szedte össze Móricz Zsigmond. Igenis vannak tiszta magyar kincsek. Sok van, csak még az ismeretlen mélység rejti őket. A nagy nyilvánosságnak vajmi kevés része van benne. Ma minden vonalon igen erőteljes harc azért, ami igazi magyar. Ezek a drága magyar lélek-katonák vihették csak diadalra a magyar jövő ügyét. Védjük és hirdessük azt ami magyar.

2. **Élő ez a könyvecske.** A Halotti beszédtől elkezdve végig, minden betűjével életet lehel magából. Egy nemzet mindig a kulturájában él és marad meg. Enélkül csak vegetál, ezzel van joga az élethez. Ezek a kis szemelvények, versek életteremtő kincsek. Soha mással mint kulturával nem biztosíthatjuk itt életünket. A beteg halódó magyar testet is ez teheti élővé. A lélek elevenít meg. A lélek áramlását éreztük mikor először kézbe vettük a *magvetőt*.

3. **A népnek és az ifjúságnak szól.** A magvető szimboluma nem véletlenül került a címlapra. Értékeink legjava épen a néphez nem jut el. Nincs módja rá és így „Rózsa Sándor” és hasonlókra szorul, meg a vásári kalendáriumokra. Ez nem az ő hibája, mert neki kéne a kultúra.

Ime lehetséges igaz gyönyöket is olcsón adni. A Magvető 1 pengőbe kerül. A kormány nagy példányszámmal szórhatná el ezt a nép közé.

Az ifjúság nevében is nagyon Köszönjük a Kelet Népének és Móricz Zsigmondnak a „Magvetőt”. Növelte a felelősségérzetünket és a reménységünket. Várjuk a magvetők hosszú seregét.

Sz. I.

ELMEGYEK.....

Elmegyek. Nem történik semmi változás, a Bodrog továbbfolyik a medrében, a házak mint lusta silbakok őrzik az utcák két oldalát, a templom gombja sárga, mint azelőtt és az iskolakertben álmosan dong néhány szunyog, meg diák, mint mindig. Mégis, miért oly furcsa minden ?

Érettségi. Nyolc éve készülődünk már és most csak olyan egyszerűen megvolt. Egy nap arra ébredtem, hogy ma lesz a nagy nap, Istenem, milyen rettenetesen nagy dolog és el sem akarom hinni néhány óra multán, hogy ilyen egyszerű az egész. Kicsit becsapva érzém magam.

Szabad az utcán cigarettáznom. Amíg gimnazista voltam, mindig olyan forrón vágyakoztam rá. És most valahogy nem látok benne semmi különöset, szinte nem is esik jól. Talán azért mert senki nem veszi észre !

Megyek az utcán. Eső volt. Az árokban nehezen folyik a víz, kisdíákok papírhajókat úszatnak rajta. És egyszerre megállok, olyan furcsa dolgot látok. Két utcagyerek mosdatja egymást a kanális vízből.

Elbúcsúzik mindenkitől. És most hirtelen eszembe jut a Mama. Minden diákok józsívű matrónája, aki számtalanszor varrta fel gombjaimat és akinek mindig tartoztam egy-két Symphonia árával. Valami nagyon szépet szeretnék neki mondani, de csak ennyit bírok : Mamukám, holnap bizonyisten megadom a 20 fillért !

Nagyon szépen kérem a patakiakat, ne haragudjanak rám. Lehet, hogy sokakat megbántottam és megharagítottam, de nem akartam. Visszavonom a Pataki lányok című versemet, csak arra kérem őket, jusson eszükbe, hogy volt itt egy örökké borzas diák, aki Löcső névre hallgatott.

B. M.

C S E N D E S A H Á Z.

Mikor megjött a behívó mintha az egész Harsányi gárdát megvillanyozták volna. Mindenki elkezdett érdeklődni. Én kérdeztem meg : „Mikor tetszik hazajönni, Pista bácsi ?” „Két nap múlva !” De én ezt nem hittem el, hanem csak mosolyogtam.

Másnap Pista bácsi bevonult. Amint mentem ebédre, megszólított egy hetedik : „Börlény igaz, hogy elment a Führer ?” “Ühüm” feleltem. Ebéd után az egész ittmaradt kolónia tudta a nagy hirt.

Nagyon boldog voltam. Rögtön beszáguldoztam az egész házat. Senki sem volt otthon, hát a kamra bánta meg. Aznap este kimentem a konyhába. Ott volt Lenke néni és Jancsi is. Elkezdtünk beszélgetni. Lenke néni eléggé sajnálta Pista bácsit, de mi azzal vigasztaltuk, hogyha még hatszor behívják főhadnagyné lesz. Én megjegyeztem, hogy ilyen világban nemsokára tábornokné is lehet. Csendes lehurrogásra találtam. Vacsora után összetültünk Jancsival, hogy megbeszéljük,

hogy mit kéne csinálni. Jancsi aztmondta: „Birkózzunk “ „Jó” -- feleltem és a következő pillanatban már hemperegtünk is az ágyon. Birkoztunk vagy fél órát, de akkor felsőbb hatalmak léptek közbe és nekünk abba kellett hagyni.

Másnap volt az első iskola nap. Réim kellemetlen volt negyed 8-kor felkelni, de nem lehetett későbbben. Délután aztán fejeltünk. Az egész alsós gárda Gyurka és Imola ellen. Imola kezdte. Bugoly elkapta és azonnal fejelte. Azt Imola fejelte vissza. Azt én fogtam el és elfejeltem egy lépésre. Gyurka fejelte. Mikor a levegőben volt a labda odakiáltottam „Tök alá.” Sikerült is a bokorba fejelnie.

Nemsokára kirohant Gida, és elkezdett ordítani. „Szilencium!” De Jancsi biztos célzással a szemébe fejelte a labdát, ami onnan kirepülve átszált egy ablakon, kiszorította helyéből az üveget, és végül megült egy tócsában. Blaskó akkor utánnunk szaladt, de ő is vízbe lépett. Akkor bementünk szilenciumot tartani. Ez abból áll, hogy előveszek egy könyvet és olvasok ötig. Ötör kimegyek uzsonnázni, aztán vissza ülök olvasni.

Másnap csütörtökön nem volt délutáni óránk, hát bementem a könyvtárba. Mikor beakartam menni, nem volt nyitva. Vártam vagy tízpercet. Nemsokára megérkezett Kacska Kismartonnal és a kulccsal. Ketten rögtön leültünk olvasni. Amint olvasok valami nagyot durrant a fejemen. Gyűlvészi csapott a fejemre a „Révai Kis Lexikkal.” Ez tudvalevőleg a legvastagabb könyv az egész könyvtárban 11 és fél centiméter vastag. „Talán az asztalt tolnád olvasás helyett,” — mondta. „Jó, jó — dünyögtem. Megfogtam az asztalt. Szerencsésen nekitöltam Kacsát a másik asztalnak. Előszedtük a tintát meg a tollat és beengedtük a pecurokat. Akkor vettem észre, hogy Kismarton még mindig olvas. „No, megálj csak!,” — gondoltam magamban és felálltam egy székre. Onnan véletlenül a fejére ejtettem az „Ösember elődei“-t. Kismarton felugrott és elkezdte csavarni a fejét fölfelé. De nem szólt semmit, hanem ment kiszolgálni a pecurokat. Én pedig leültem az ő helyére és olvastam fél négyig.

Utánna sokáig nem történt semmi, csak a rémhírek jöttek. A hírek szerint annyit tanárt behívtak, hogy a tanári karból csak öt tanár maradt Patakon. A múlt héten aztán megjött a legrémesebb rémhír egy telefonüzenet alakjában. Pista bácsi üzente, hogy haza jön szabadságra. Pár napig olyanok voltunk, mint az angyalok. De alighogy Pista bácsi elment, olyan angyalokká lettünk, akiket elfűztek az égből.

Az első hőstett az volt, hogy fogadtunk Lenke nénivel 1 pengőbe, hogy a bezárt kamrából kihozunk egy sonkát. Reggel már korán felkeltünk. Jancsi a párnája alól egy harapófogót húzott elő és egy doboz szöveget. Kisurrantunk az ablakon és szerencsésen felfeszítettük a kamrát vedő dróthálót. Jancsi bemászott és kiadta nekem a sonkát és egy üveg lekvárt, azzal iszki be az ablakon. A sonkát elfogyasztásra ítéltük és jóévtággal meg is ettük. Abban a pillanatban ahogy az utolsó falatot lenyeltük betoppant Eta „Ugy látom Jancsi, hogy nem vitték el a sonkát!” Erre Jancsi feltartotta a sonkacsontott mint egy győzedelmi jelvényt, én pedig a lekváros üveget mutattam fel. Erre megkérdezte, hogy hogy csináltuk. „Ugy, hogy azt mondtuk, hogy cicc! cicc! és kijött” Ezt azért mondhattuk, mert akkor már vissza szegeztük a drótot. Lenke néni dühös volt és a pengőt bizonytalan időre elnapolta.

A másik nagy cselekedet az volt, hogy pénteken éjfélkor kimentünk az utolsó szoba elé és ott felébresztettük Penyut aki felszerelte a villant egy tornanadrággal és beengedett minket. Elkezdtük a Zeusz arcát tükrözni, hogy kivezzsük

a küszöbre. De Csöki nem mozdult. Ekkor Jancsinak remek ötlete támadt. Kepe lábát odaszíjazta a dunyhához. Az óra 12-től ütött. Egy síri hang megszólalt: „Döcög menj a fenébe!“ A hang tulajdonosa Csehi volt. Én kiszaladtam és az ablakon át figyeltem a fejleményeket.

Jancsi kicsavarta a villanykörtét és bebújt Bugoly ágya alá. Csehi felakarta gyújtani a villanyt, de nem tudta. Bebújt Jancsi után. De Jancsi kibujt a másik ágy alatt és irgalmatlant húzott a térdelő Zeusz bectelen fertályára a nadrágszíjjal, és kijött, én előre szaladtam és megettem a hazaijának a felét. Ő viszont megette az enyémmek a felét. Nálunk a kaját illetőleg proletárdiktatura van.

Reggel arra ébredtünk, hogy egy heti szobafogság vár reánk.

Ilyen az ugynevezett csendes ház amikor a tanár ur katona.

Somogyi Béla III. o. t.

PÁR SZÓ.

Bartók Béla hangversenykörúton volt Amerikában. Mindentütt igen nagy elkésedéssel fogadták. A bridgeporti „Egyetértés“-ből olvassuk: „Május 17 iki hangversenyére ingyen adták a jegyeket, de azt kérte a közönségtől, hogy minden jegyért három angol könyvet adjanak.“

A jövőben szeretne az Ifjúsági Közlöny egy hasonló akciót kezdeni, de megfordított iránnyal. Súlyos problémánk az idegenbe szakadt magyarság. Két mód van jelenleg, hogy értük harcoljunk. A nyilvántartás és magyar kultúra eszközeinek hozzájuk való eljuttatása. Nekünk kell törődni velük, mert elvesznek az idegen olvasztókemencékben. Ha ténylegesen nem is tudjuk kinyújtani éretlünk kezünket, hogy hazahozzuk őket, de a szellemi javainkkal elérhetünk hozzájuk. A jövő évben tervezett könyvakciónkhoz kérjük olvasóink segítségét is.

Tegnap este (június 3-án) a moziból jöttünk haza többen. A „Földindulást“ adták. A szétoszló tömeg élményét mindig kifejezi. Egy „**úri ember**“, aki felelős állásban van, sok paraszt ember van kezére bízva, a kövelkezőkép nyilatkozott társaságának: „huta parasztdarab az egész“. Főrtelem, hogy ilyen emberek vannak és mernek élni ebben az országban. Nemcsak élősködni, hanem önző piszkos szájukat ilyen undok és romboló beszédre feltátni. Nem tudunk róla finomabban beszélni, mert ezt mondja a felelősséget érző felháborodás. Számunkra az, ami a paraszttal történik nem komédia, hanem féltett valóság. Pusztuljon innen az, aki nem becsüli őket és ügyüket nem hordja szívéen. Menjen akárhova, de itt ne merjen élni — vagy pedig változzék meg. Neki, személyesen őneki szól ez a pár szó — és a hozzáhasonlóknak. Aki tudja, hogy ki volt, adja át neki a pataki diákoknak ezt a véleményét.

II. Néphangverseny. Az első után nagy örömmel vártuk a másodikat. Sokfelé visszhangra talált az ujságokban ez a hangverseny. Sajnos, csak visszhangot hallottunk, de nem hegedű- és énekhangokat. Azt hisszük nem lenne lehetetlen országos viszonylatban megszervezni a néphangversenyeket. Művészeink örömmel vállalnák a szolgálatot. Mikor indul már meg a csonttörő harc a magyar nóták, slágerek és egyéb lélekölő rondaságok ellen? Sárospatak tovább viszi a munkát és reméljük, hogy a nagyszerű elgondolás máshol sem lesz meddő.

Sz. I.

MÁTYÁS KIRÁLY REGŐS ÉNEK

DR SZABÓ ERNŐ

P. HORVÁTH A. UTÁN D= SZABÓ ERNŐ

— TÁROCCÁK —

— ÉNEK —

M.... M.... M.... M....

Ré-gi-dal ré-gi dal Ré-gi-di-mű ség-ről,
Fényben szót az uri nép szí-ge,
Világ róró Mátyás sírján máj a virág zöldül,

M.... M.... M.... M....

M.... M.... M.... M....

vi-lág-ve-ről
Igaz-sá-got
Lelk-do-tól

Fényes napnak ragyogása
Az utolsó parasztnak is
A dicsőség hová tűnt el

Róssa falhős öröm volt a
a szép magyar

dí-vel,
dol-gá,
föld-ről.

Világ-ve-ről
Igaz-ná-got
Lelk-do-tól

M.... M.... M.... M....

Mátyás sirján a szegénynek napsütése	még a virág diadalla alkonyodó	zöl - dül hős - nek dq - ről	Ja dicsőség A gyöngének Régi nóta	hová tűnt el oltalmazást Régi nóta
Mátyás sirján a szegénynek napsütése	még a virág diadalla alkonyodó	zöl - dül hős - nek dq - ről	Ja dicsőség A gyöngének Régi nóta	hová tűnt el oltalmazást Régi nóta

a szép magyar harcot az a régi dicső -	földről? rös - nek. ség - ről.	M...	M...	M...
a szép magyar harcot az a régi dicső -	föld - ről? rös - nek. ség - ről.	M...	M...	M...

**MINDEN JOG FENNTARTÁSÁVAL KOZ-
LI A SAROSPATAKI IFJUSÁGI KÖZLÖNY
PAPP ZOLTÁN IV. THEOLOGUS**

NEVESS!

K. B.-nek.

Ha-ha, neved, oly furcsa lesz a végem!
A rossz bohóc aludni tér,
hiába fénylik hold a tiszta égen,
hiába csörren tiszta fodru ér:
makacs leszek és fel nem ébredék.

Ha-ha, neved, oly furcsa lesz a végem!
Torzult vigyorral megmered az arc,
mint Gorgó jó egy multszázadi képen,
arany keretben régi furcsa karc;
makacs leszek és fel nem ébredék.

Ha-ha, neved, oly furcsa lesz a végem!
Széltöltt szivemből bíbor vér folyik
nem fogok dalolni többet szépen,
s nem iszom több bort hajnalig;
makacs leszek és fel nem ébredék.

Ha-ha, neved, oly furcsa lesz a végem!
Bár könnyet ejt egy karcsú szép leány,
akit szerettem s néki éltem,
bár csókjától nem égett még a szám;
makacs leszek és fel nem ébredék.

Berky Miklós.

ILLUSZTRÁCIÓK

A nagy tömegben egyszer elájult egy ember. Mindenki orvosért kiált és kört csinálnak, hogy levegőhöz jusson a rosszullett. A hűn tömegétől szorongatott embernek ugyanerre van szüksége. Tágítani a szorongató gyűrűt, hogy közel férhessen a segítő orvos, Krisztus. (Spurgeon után.)

„Azt mondod testvérem, hogy nem tudsz imádkozni; annyira sajug a lelked, hogy nem tudsz szólni. Akkor utánozd az utcai koldusokat. Ők nem koldulnak, mert az törvényellenes. De ha egy ember leül az utcán és egy fadarabra ráírja, hogy „Éhezem“ és olyan fehér mint egy lepedő, milyen nyomorult kép! Nem koldul, nem ő; de a pénz mégis beletalál az öreg kopott kalapba. Így van amikor nem tudsz imádkozni. Én hiszem, hogy a te tehetetlenségednek és nyomorúságodnak a csendes feltárása a legjobb imádkozás. Az áldás akkor jön, amikor az Ur előtt leülünk és végső kétségbeesésünkben kitérjük elé lelki szükségletünket.”

(Spurgeon)

Angolból fordította: **B. Á.**

„Az emberi élet legnagyobb tragédiája nem a testi szegénység, hanem a lelki összetöröttség — és azt meglehet találni előkelő negyedekben csakúgy, mint külvárosi sikátorokban, palotákban csakúgy, mint viskókban, egyetemen csakúgy, mint züllött korcsmákban. Lesujtja az embereket a fizikai világ végtelen mindensége, míg végül úgy tűnik fel nekik, mint egy könyörtelen gépezet, amelynek nincs egyáltalán lelki eredete, jelentése, célja és rendeltetése. Töri zuzza az embereket a szenvedés, míg végre lényük legbelsejében is megnyomorodva, valósággal vánszorognak már csak az életen át, Isten nélkül, reménység nélkül.”

Fosdick: A szolgálat értelme.

HIREINK

Olvasóinkat szeretettel kérjük, esetleges hátrálékos előfizetéseiket legyenek szívesek beküldeni. Egyben köszönetet mondunk ez évben is tapasztalt kedves érdeklődésükért és szeretetükért. A jövő évi megújuló kapcsolatok reményében búcsúzunk az év végén és kívánunk mindenkinek diáknyelven „jó vakációt.”

Utólag mondunk ezúton is köszönetet a Nagytiszteletű uraknak és a gyülekezeteknek minden pataki legátus nevében a pünkösdi ünnepeken megtapasztalt szeretetükért.

A miskolci legátusok Csorba Géza és Csóri István IV. é. testvéreink voltak.

Örömmel közöljük, hogy Szabó Erzsébet és Magó Ferenc s. lelkész június 9-én tartották esküvőjüket a sárospataki templomban. Isten gazdag áldása kísérje életüket.

Kövy János és Kossuth Lajos emléket megörökítő dombormű is elkészült. V. Szabados Béla művészi munkája örökölte meg az érdekes pillanatot, melyben Kövy professzor Domine Kossuthnak országháborító jóvendőt jósol.

Az angol internátus növendékei Shakespeare III. Richárdját adták elő angol nyelven május 25-én nagy ügyességgel és szép sikerrel.

A gimnázium Arany János kisönképzőköre igen kedves és hangulatos záró és bemutató előadást tartott június 2-án, az imateremben. Nagy gyönyörűséggel hallgattuk a kis előadásokat, novellákat, szavaltókat, zeneszámokat, — amik közt egyéni kompozíció is volt. A kedves mendurarcok sok mosolyt és még több reménységet keltek bennük.

A gimnázium tornabemutatója június 9-én volt. A gimnáziumi fejlett testnevelés és sportélet beszédes bizonyága volt ez a bemutató.

Hősök vasárnapját ünnepeltük május 26-án a világháború pataki diák halottjainak emléktáblája előtt Balogh Dániel IV. th. mondott beszédet. A hősök szobra előtti városi emlékünnepeken a képzőintézet ének-kara szolgált énekszámokkal.

Június 9-én volt Sárospatakon a II. néphangverseny. Dr. Szabó Ernőné, dr. Szabó Ernő, Török Erzsébet, Jankovich Ferenc, Mr. Geoffrey Tier, a főiskolai regős csoport, a gimn. vegyeskar szolgáltatták a hangverseny műsorát, Képes Géza ügyes rendezésében.

Az érettségi vizsgálatok a gimnáziumban június 3-tól kezdődtek. Dr. Bartók György szegedi egyetemi professzor volt a kormányképviselő.

Dr. Zsiros József teológiai igazgató az ungvári héber gimnázium, Tárczy Árpád gimn. és közigazgató a Baár—Madas pesti ref. leánygimnázium érettségi vizsgálatainak voltak kormányképviselők.

A kollokviumi idő az akadémián május 20-tól június 15-ig tartott.

A Humán internátus nevezetes diákbankja szép sikerrel zárta a pénzügyi évet. A tiszta jövedelmet kb. 500 pengőt szegény diákok segítésére fordították.

Regőseink május 2—5. napjaiban Szepsi Alsó—Felsőlánc, Buzita, Reste községekben voltak regősonon. Együttal regőstanfolyam is volt ez az út, mert pesti, pápai, egri, kassai, debreceni, nyiregyházi, soproni regősök is voltak velük. Május 19-én Józsefmajorban tartottak regősnapot.

A gimnázium vegyeskara május 26-án a kassai Nemzeti Színházban rendezett hangversenyen szerepelt igen nagy sikerrel. A műsort a kassai rádió is közvetítette. A pataki zenekultura magas voltának s dr. Szabó Ernő lelkes munkájának szép bizonyága ez a szereplés.

A május 26-án rendezett kerületi kérekpáros járőrversenyen a gimn. cserkészcsapata az első díjat nyerte. A díj egy serleg és egy sátor volt.

